

אנחנו רואים בפרשת השבוע דבר של פלא גדול, התורה הקדושה אומרת מת' שמושה הציע לבני' את התורה ב-ד' בסיון הם אמרו נעשה, ואחרי כן ב-ה' בסיון אמרו "נעשה ונשמע". אם כך מה זה "נעשה" שאמרו ב-ד' ו"נעשה ונשמע" שאמרו ב-ה'?

אלא אולי אפשר לבאר יסוד גדול, הגמרא(שבת פח). מספרת לנו שפעם אחת רבא היה יושב ולומד תורה והיה משפשף את אצבעות ידיו על המכני סיים, ובתוך הלימוד שהיה לומד לא שם לב וידיו נחתכו עד שירד לו דם. היה שם צדוקי שראה את המחזה הזה ואמר לרבא אתם עם ישראל אנשים פזיזים עושים דברים בלי לחשוב, עמדתם בהר סיני ואמרתם לקב"ה "נעשה ונשמע" צריך לומר "נשמע ונעשה" נשמע מה הקב"ה רוצה ואח"כ נעשה, מה זה "נעשה ונשמע". אמר רבא לאותו צדוקי אנחנו סומכים על אלוקים ובטוחים בו שאם הוא רוצה לתת לנו דבר בוודאי אנחנו יכולים לעמוד בזה, כי אם לא יכולנו לעמוד בזה הוא לא היה נותן לנו.

וכך מושלים חז"ל משל על מה שהיה במעמד הר סיני לאדם שאוהב את חברו וחברו מבקש ממנו משהו, והוא אומר לו בטוח תגיד לי כן. אם אותו אדם באמת אוהב הרבה את החבר הוא יאמר לו מיד כן, יתן לו כל שיבקש לא משנה מה. אבל אם הוא פחות אוהב הוא יענה לחבר תגיד לי לפני מה אתה רוצה, איך אבטיח לעשות משהו לפני שאדע מהו. רק אדם שאוהב מאוד את השני יאמר לו מראש כן על כל שיבקש.

וכך רואים אצל אברהם אבינו "והאלוקים ניסה את אברהם ויאמר הנני"(בראשית כב, א) רש"י אומר על המילה "הנני" אני מוכן לעשות הכל, הקב"ה בא לאברהם אבינו בתביעה "והאלוקים" בא במידת הדין, ואברהם אמר הנני מוכן לעשות כל מה שתצוה. וכן אצל משה רבנו כשהקב"ה קרא לו בסנה "ויאמר משה משה ויאמר הנני"(שמות ג, ד) הנני, מוכן לעשות הכל לפני שתבקש, על כל דבר אענה כן.

וע"פ זה אפשר לבאר, הגמרא(חגיגה טו): (אומרת אם הרב דומה למלאך תלמד ממנו תורה, ואם לא דומה למלאך אל תלמד ממנו. שואלים המפרשים מי ראה מלאך שידוע אם הרב דומה למלאך או לא, אלא הפירוש הוא כך מלאך עושה מה שהקב"ה מצווה אותו, הוא לא שואל את הקב"ה למה אמרת לי לעשות כך, בלי שאלות המלאך עושה. אז הגמרא אומרת אם אתה רוצה לדעת אם ללמוד תורה מהרב הזה תראה אם מה שהשם אומר לו הוא מקבל ולא שואל שאלות תלמד ממנו תורה כי הוא כמו מלאך, אבל אם כל דבר הוא שואל ומתחכם ורוצה

להבין אל תלמד ממנו תורה. וזו המעלה הגדולה של האדם כשמקבל הכל בלי לשאול שאלות, כי בזמן ששואל שאלות הוא מאבד את הכוח שלו.

וכך רואים כתוב בפס' "מגיד דבריו ליעקב חוקיו ומשפטיו לישראל, לא עשה כן לכל גוי ומשפטים בל ידעום"(תהילים קמו, יט) "חוק" הוא דבר ללא טעם, הקב"ה נתן לנו פרה אדומה זה חוק ואח"כ באו הפירושים. "משפט" זה דבר עם טעם, היה צריך לומר "וחוקים בל ידעום" אם כך מה פירוש הפס' "ומשפטים בל ידעום"?

אלא הפירוש הוא כך, בן אדם ברגע שהוא מתחיל בדרך השם בהתחלה זה כמו חוק הוא לא מבין את הדברים למה ככה עושים ולמה ככה. אח"כ כשעובר הזמן והוא מתקרב לקב"ה זה נהפך להיות כמו משפט והוא מבין יותר את הדברים, הוא מבין שגם מה שהוא לא הבין בעבר זה משפט ויש לזה טעם, וע"פ זה אפשר לפרש ולומר מתי שמושה רבנו בא לעם ישראל והציע להם את התורה אמרו "נעשה" לבד, נעשה כמו חוק רק נקבל את זה. אחרי יום אחד שיותר התקרבו לקב"ה ונהיו עם ענווה כמו אברהם ומשה שאמרו "הנני" אז יכלו להגיד גם "נשמע" כי יש לנו עכשיו טעם לכל דבר.

לכן בכל עניין צריך האדם להתחיל אותו כמו חוק, גם אם האדם לא מבין את הדבר ברבות הימים הוא יבין שזה משפט ויש לזה טעם. אם כך מגיד דבריו ליעקב חוקיו ומשפטיו לישראל" חוקיו הם ללא טעם. לאט לאט "ומשפטיו" ואחרי כן "לא עשה כן לכל גוי ומשפטים בל ידעום" רק לעם ישראל יש את הכוח הזה, לאומות העולם אין את הכוח הזה. וזה יסוד גדול לפעמים אין לנו סיבה וטעם למה שאנחנו עושים ומקיימים בחיים אבל ברגע שאתה מתחיל ונכנס לאט לאט לכל הטעמים והפירושים, נהייה לך יותר קל לקיים את הכל. תתחיל ואז תהיה כמו אברהם ומשה אמרו "הנני" וכמו שרבא אמר שאנחנו לא עם פזיז, כי

אנחנו בטוחים שאחרי שמתחילים לקיים הקב"ה לא ישליל אותנו ולא יתן לנו דברים שלא נוכל לקיים.

פרשת השבוע:
משפטים, שבת מברכין
הפטרה: הדבר אשר היה אל ירמיהו (ירמיהו לד, ח-כב; לג, כו-כז)
כניסת שבת: 16:51
יציאת שבת: 17:43
צאת השבת לרבינו תם: 18:17
הזמנים עבור תל אביב לפי שיטת אור החיים,

אור החיים הקדוש

כמנהג כבוד האדמו"ר לסעודה ראשונה

פלא יועץ

כמנהג כבוד האדמו"ר לסעודה שנייה
ערך ארץ ישראל חלק ב'

ערך ארץ ישראל חלק ג'

ואם הוא איש נגוע, מכה אלקים ומענה, אשר מצאוהו רעות רבות וצרות, אין הכי נמי שההליכה לארץ ישראל היא צרך לו להפיג צערו ולרטיה למכתו, אבל בלאו הכי היה נראה דלא שפיר עבדי ואין מקום לרחם עליהם. אבל מאחר שאנו רואים שאין הכל עושים כן, רק יש אחד מעי"ר אשר נעור רוחו ונפשו אותה ויעש, זה לך אות כי מה' היתה לו, שמים זכו לו. ורגלוהי דבר אנש אנון ערבין בה, לאתר דמתבעי תמן מובילין יתה (סוכה נג, א). וראוי לסיעו בכל עז לעשות רצון אבינו שבשמים:

וכבר כתבו הפוסקים (יו"ד סימן רנא, סעיף ג), כי מה שאמרו בעצם עניי עירך קודמין, הוא על עניי ארץ ישראל, כי הם הנקראים עניי עירך באמת, והם יושבים שם כתרנגולים בלוליהם, אינם יכולים להרויח ואין בנמצא כל כך מי שירחם עליהם, ועיניהם תלויות על יושבי חוץ לארץ, בין לאגרות לדעת את שלום קרוביהם, בין על מנות להחיות את נפשם ולשמח את לבם, וצדקה וחסד גדול עושה הכותב להם והשולח להם מתנות, אם מעט ואם הרבה, איש כמתנת ידו כברכת ה' אשר נתן לו (דברים טז ז), למצוה רבה יחשב, וטוב לגבר כשכותב לעיר אחרת שיכתב, ויזכיר את כל הנמצאים איתו מיושבי אותה העיר, כי לפעמים יארע שעל ידי אגרתו ידעו אחרים משלום קרוביהם וישמח לב אמי ללים, וישא ברכה מאת ה' ומבני אדם, ומצותו עומדת לעד:

ועקר הליכת ארץ ישראל היא לתקון הנפש, והרוח תשוב אל האלקים אשר נתנה כמו שנתנה, והנשמה תהלל יה, כי קדשת המקום והמנוחה מטרדות הזמן הוא סיוע גדול לענין זה. הנה כי כן, מי שיזכה לילך שם קדוש יהיה, פרוש יהיה. ואף אם הרחבי ה' את גבולו, לא יתענג בדשן נפשו, רק חיי צער יחיה, ובדרכי התשובה יתנהג, ובכל דרכי החסידות. ומי שאינו בקי, ילך אצל חכם וילמדנו, ינחנו במעגלי צדק והיה צדק אזור מתניו, ויהא מצטטק ויפה לו, ויוציא מגופו ויכין לנפשו. ויזהר בכל עז לקיים מצוות התלויות בארץ בכל נפשו ובכל מאדו, כי זה כל פרי ישיבת ארץ ישראל. וכבר אסף איש טהור הרב בעל ספר "חרדים" בסופו כל מצוות התלויות בארץ:

וידוע כי החוטא בארץ ישראל ענשו כפול מהחוטא בחוץ לארץ, כי היכל ה, הוא. על כן כל בעל נפש יחוס על נפשו, ולילה כיום יהיה דבק בה, ובתורתו, אל יתן דמי לו, וכפר עליו מאשר חטא על הנפש (במדבר ו יא) כל ימי חייו, כי עת לחננה, ולהתרחק מן הבטלה הרחק מאד, רק קדוש יהיה גדל "פרע" חובת גברא כי רבה. הכלל הוא יום כפורים ממש יהיה להם כל הימים אשר הם חיים על האדמה, מורא שמים יהיה חופף עליהם, וגדול כחה של תפלה במקום ההוא ארץ חפץ. וכבר יש להם תפלות נוראות שמתפללים על כל בני הגולה, ומפיהם אנו חיים. וכל אחד יתפלל על קרוביו לפי צחות לשונו, ויתפלל על בניו בית המקדש, על קבוץ גלויות, ושיגאלנו האל יתברך שמו גאלה שלמה במהרה בימינו אמן. (וכבר אני עני סדרתי תפלה, וסמכתיה בבית תפלותי) וצריך היושב בארץ ישראל להיות שמח תדיר במצותו התדירה, וכל היסורין יקלו בעיניו באהבתו אותה:

קדושת העלון ודברי
התורה יהיו להצלחת:
בן ציון ורות שמלאשוילי
והילדים היקרים
הי"ץ

" אור החיים הקדוש פרשת משפטים "

התורה הקדושה בפרשת השבוע דנה בעניני עבד עברי ואומרת התורה שאדם שקונה לעצמו עבד עברי אם בגפו יבוא בגפו יצא, "בגפו" פירוש המילה היא לבדו דהיינו שעבד שמתחיל את עבודתו ללא אשה כך גם שמשחרר מעבדתו על אף שהאדון שלו הביא לו אשה הוא לא יוצא איתה לימי החירות שלו

ושואל רבנו הקדוש אור החיים בן עטר מה זאת הלשון בגפו למה לא השתמשה התורה במילת לבדו אם לבדו יבוא לבדו יצא ? כמו שמצינו ביעקב אבינו שנאמר בו " ויותר יעקב לבדו "

ולבאר הדברים נקדים בתהילים כתוב " ויציצו מעיר כעשב הארץ " בת-חית המתים במהרה בימינו כשיקמו המתים לתחייה הם יקומו בזכות התורה והמצוות שהיה להם בימי חייהם על האדמה כי אומר אור החיים אדם שאסף כוח בעולם הזה על ידי תורה ומצוות שקיים בזכות הכוח הזה הוא יקום לעולם הבא וזו לשון קודשו "אם בגפו יבוא בגפו יצא" בגפו לשון גף שפירשו כנף דהיינו דבר שנותן כח להתרומם שזה מרמז על תורה ומצוות שמרוממים את האדם

וכך אומר רבנו הפסוק על דרך הדרש אלינו במוסר נוקב שאם לנו יהיה הכוח העולם הזה להרבות בתורה להרבות במצוות אז בגפו יצא שעל ידי אותו כוח של תורה ומצוות זוכים להתרומם ולקום בתחית המתים במהרה בימינו אמן
שבת שלום ומבורכת

קדושת העלון ודברי
התורה יהיו להצלחת
ולרפואת :

בת חן בת אוסנת
שיראל בת לאה
רחלי בת הדסה
זיוג הגון והצלחה
אליהו בן אסתר
איזה בת אסתר
מרים בת אנרייט
מרים בת סימי
אהרון בן חנה
ניסים יעקב בן צביה
דניאל בן איזה ומשפחתו
מנחם בן חנה ומשפחתו

דניאל בן חנה
זיווג הגון .

פטירתו וקבורתו של רבי כליפא בן מלכא

רבי כליפא בן מלכה נפטר בב' אלול, ונטמן בבית העלמין הישן באגאדיר, לצד גיסו רבינו שלמה פינטו זצ"ל. ובנו רבי אברהם "הנזיר" הי"ד. רבי כליפא האריך ימים, וככל נראה עבר את גיל "הגבורות", אמנם שנת פטירתו אינה ידועה, אך בודאי נפטר לאחר תק"כ.

מקום מנוחת צדיקים אלו היה נחשב כמקום קדוש, בבית החיים ייחדו לקברותיהם מקום מיוחד, ורבים היו פוקדים אותו בכל עת צרה וצוקה.

הגאון רבי יצחק חזן זצ"ל, רבה של אגאדיר זצ"ל (מחבר שו"ת יחיה דעת ג"ח. בסוף ימין עלה לארץ ישראל, כיהן כדיין בעיר חיפה, ולאחר מכן בבית הגדול בירושלים), סיפר בקשר לקדושת המקום, את הסיפור הבא:

יום אחד בעת שישב בחדר בית הדין באגאדיר, נכנסה כנופית ערבים מבוהלת לחדרו, ובפיהם בקשה מוזרה: אחד מחבריהם אשר ביקש לחלל קברים בבית העלמין היהודי, נעמד דום מעל אחד הקברים בלי יכולת לזוז, לכן, יבוא בבקשה כבוד הרב ויזיזנו ממקומו. חבש רבי יצחק את כובעו, נטל את מטהו, והלך עימם.

בבואו לבית הקברות, נחרד ליבו. על קברו של רבי כליפא סוכך ישמעאלי אחד, בתנועה של אדם הנפנה לצרכיו, בלי יכולת לזוז ולדבר. ניגש אליו רבי יצחק, וגער בו: קום מהר, רצית לחלל את הקודש ונענשת! הערבי בהה בו בעינים מבוהלות, אך לא הצליח לזוז ממקומו. ניסה רבי יצחק בעצמו להסיטו ממקומו, אך ללא הצלחה, הערבי דבוק לאדמה.

משנוכח בכך, שלח רבי יצחק את שמש בית הדין לכנס מנין מתור שבי העיר היראים לדבר ה'. לאחר שהגיעו לבית הקברות, הקיפו את קברו של רבי כליפא, אמרו תהלים, ובקשו מרבי כליפא שימחל לאותו ערל שפל, ובכך יתקדש שמו של הקב"ה, משסיימו הצליח

הערבי לזוז ממקומו, ובקושי רב הוליכוהו לביתו.

בה' בתמוז שנת תש"ו, כאשר הרסו השלטונות הצרפתיים את בית העלמין הישן, לצורך סלילת כביש מהעיר לנמל, העבירו יהודי העיר את קברו, במסירות נפש, ותוך כדי זהירות מופלגת, לבית העלמין החדש "לחשש" שהוקם באותה תקופה. על מלאכת העברה פיקחו הגאונים רבי יהודה שטרית זצ"ל ורבי יצחק חזן זצ"ל, שהיו רבני העיר באותו הזמן,

וכפי שסיפר רבי יהודה שטרית לצדיק רבי מאיר אבוחצירה זצ"ל: היו עצמותיו של רבי כליפא לבנות כשלג, ולא שלט בהן רקבון כלל. באותו יום גזרו תענית ציבור, ולאחר הספד גדול טמנוהו במקום החדש,

ושם מקום מנוחתו עד היום.

על מצבתו החדשה נחרט:

"המקום הזה מה נורא, מקום גניזת ארון התורה, זה האיש הקדוש מרגיז הארץ, גדול ונורא בשמו ובמעשיו, המפורסם בכל תפוצות הארץ, אליו עם בני ישראל ידרשו, ויאתיו מקצוי ארץ, להשתטח ולהתנפל על מצבתו, שתגן ותעמוד להם זכות המלוב"ן, בחייו ובמותו קדש קדשים, שכבר שבחוהו קדשוהו הראשונים, כמלאכים הלא בספרתם, חסידא קדישא ופרישא, המקובל האלקי גאון עוזינו, גדול אדונינו כמהר"ד, כליפא בן מלכה זצוק"ל זיע"א,

אשר חי בסוף המאה החמישית ובתחילת המאה השישית, ויעתק צור ממקומו בתמוז האי שתא, כאן שנה רבי בארצות החיים לפ"ק".

כתר קדושה

תולדות שושלת הזהב של צדיקי בית משפחת פינטו מדור ראשון עד דור עשירי

לרפאת מו"ר הצרא דעתרא רבנו חיים שצמון פינטו שליט"א

תהילות יאשיהו

מפי עוללים ויונקים יסדת עוז (תהלים ח, ג).

והנה, דברי דוד המלך שעוזו של עם ישראל ונצחונו בכל מלחמה או בכל מערכה, הוא מכח תינוקות של בית רבן. וכמו שמצאנו אצל בלעם בן בעור, באו לשאול אותו האם אפשר לקום על עם ישראל, אמר להם לכו לבדוק בבתי מדרש אם תמצאו שם תינוקות שלומדים, אין אתם יכולים. וידע האדם, כאשר עומד בזמנים קשים ונסיונות חמורים, ושואל את עצמו הרי אני עושה כל שביכולתי ומדוע הצרות והבעיות, יהרהר ויפשפש האם מחזיק תינוקות של בית רבן, משום ששמירה של תינוקות של בית רבן מהכוחות החזקים ביותר, וההגנה הגדולה ביותר בשעות הדחק והצער, כאשר המקטרג אינו מבדיל בין טוב לרע.

מפי עוללים ויונקים יסדת עוז למען צורריך להשביית אויב ומתנקם (תהלים ח, ג).

מובא באיכה רבה (פתיחא) כל זמן שתינוקות של בית רבן מצפצפים בקולם אין כל אומה ולשון יכולה לעמוד בפניהם ע"כ. וזו התורה של התינוקות של בית רבן, עוצרת את האויבים ומתנקמים שאין בכוחם לעשות מאומה.

דברי יאשיהו

נעם אלימלך

כענהג כבוד האדמו"ר בערצ"ש
פרשת משפטים

ויקחו לי תרומה. פירש רש"י ז"ל "לי לשמי". נראה לי דהנה הצדיק ע"י עוסקו בתורה לשמה ומנדב את לבו למקום ב"ה, ע"י זה הוא מרים ומעלה את הדינים לשורשם וממתיקם שם וממילא פועל רחמים וחי סדים, וזהו "ויקחו לי תרומה" ר"ל שיקחו וילמדו את התורה, שע"י זה ירימו "לי תרומה", דהיינו שיעלו את הדינים למעלה להמתיקם. וזה שפירש רש"י ז"ל "לי לשמי", ר"ל שרש"י ז"ל מרמז שקאי על התורה היא שמותיו של הקב"ה, ותלמדו את התורה לשמה להמשיך אותי "לשמי", דהיינו לתורתי שהיא שמותי, וזהו לי לשמי, להמשיך אותי לשמי לתורתי, וזאת התורה תפעול המתקת הדינים בשורשם.

וזהו שאמר דוד המלך ע"ה "אקרא לאלהים עליון כו", ד"אלקים עליון" הוא עולם העליון אשר משם התחלת הדינים, והצדיק הממתיק אותם צריך להמתיקם שם בשורשם. ואמר דוד המלך ע"ה "אקרא לאלהים עליון", ר"ל שאני ממתיק הדינים שם בשורשם הנקרא "אלהים עליון", "לאל" ר"ל וממילא נעשים רחמים וחסד כמ"ש חסד אל כל היום, "גומר עלי" ר"ל ואז ממילא בא החסד אלי למטה ונגמר אלי הרחמים והחסד. והבן. וק"ל.

אולי אפשר לפרש ולומר יסוד גדול שחשבנו בפרשיות אלו, ידוע שלכל יהודי יש אות בתורה הקדושה "אות היא לעולם" והגרים שורשם מה-תגים שעל האותיות ולכן רבי עקיבא היה דורש את כל התגים שבתורה. והאר"י הקדוש אומר שאדם שהוא צדיק שורש השם שלו הוא משם של צדיק בתורה, ואדם שהוא עשיר שורשו משם של זהב או כסף, ואדם רשע שורשו משם של אחד הרשעים הכתובים בתורה או היה טמאה. אנחנו רואים כשהקב"ה נתן את התורה נאמר "וירא העם וינעו ויעמדו מרחוק" (שמות כ, יד) אם כך

מה פירוש "וינעו ויעמדו מרחוק"?

אז אולי אפשר לפרש ולומר "וכל העם רואים את הקולות" (שם) מתי שבנ"י עמדו במעמד הר סיני כל אחד ראה את הקול, מאיפה שורש נשמתו ועמדו כך מסודרים. אדם ששורשו מהאות ב' של בראשית עמד ראשון במקומו, אדם ששורשו מהאות ר' של בראשית בא ועמד לידו, וכך כל האותיות של המילה בראשית התקרבו יחד להשלים את המילה לפי הסדר. מי שהשם שלו לא היה מתאים לפי סדר המי-לים שבתורה זו אחורה וינעו ויעמדו מרחוק" כל אחד הלך לעמוד לפי סדר האות בתורה שממנה שורש נשמתו. ועל זה אפשר לפרש שרואים פתאום שני חברים, כי השורש של האותיות שלהם קשור אחד בשני, כמה חברים יחד אות ליד אות מרכיבים מילה אחת, קהילה שלימה כולם יחד מרכיבים פרשה שלימה אחד ליד השני.

כתוב בפרשה "והיה כי יצעק אלי ושמעתי כי חנון אני" (כו, נשאלת השאלה מה לשון "והיה", הרי אין "והיה" אלא לשון שמחה ו"והיה" זה לשון צער, היה צריך להגיד "והיה כי יצעק אלי", איזו שמחה יש כי יצעק אלי?

אלא אפשר לפרש ברגע שאדם מבין שלצעוק זה רק לקב"ה אז זו שמחה, והקב"ה ישמע כי הוא חנון, השמחה שאתה מבין שמי ישכול לפתוח ולעזור זה רק הקב"ה לא לצעוק ולא לבקש מדברים אחרים זו שמחה, ואז "ושמעתי כי חנון אני".

וכן כתוב בתהילים (קז, כט) "יקם סערה לדממה ויחשו גליהם וישמחו כי ישתקו", מה פירוש הפס' הזה?

אלא גם כאן אפשר לפרש ולומר "יקם סערה לדממה" - אחרי שקמה סערה ונהייתה לדממה, יש לאדם בעיה צרה ואח"כ יש דממה, וישמחו כי ישתקו" - הם שמחו ששתקו ולא התלוננו כלפי הקב"ה.

לזכרון עולם בהיכל ה' קדושת העלון ודברי התורה יהיו לע"ג

רבקה בת שמחה ז"ל	רוחמה בת חנה ז"ל
אליהו בן חנה ז"ל	סימונה בת וואליד ז"ל
דוד לוי בן שרה ז"ל	מרים בנימין ז"ל
בן וענונו בן שרית ז"ל	אליס בת לאה ז"ל
שלום בן ברכה ברכוסה ז"ל	פרננדו מסעודה בת לאה ז"ל
מורים סלימאן בן מרים ז"ל	טלי עטר בת מסעודה ז"ל
שמואל בן אהרון וציפורה ז"ל	ברכה ברכוסה בת מרים
ריטה רבקה בת תמר ז"ל	ליאון יהודה בן סול בן וואליד ז"ל
בן ציון בן שלום ורות ז"ל	רבי לעזרי ויצמן ז"ל
שמחה בת שלום ורות ז"ל	אמיר ויצמן בן מסעודה ז"ל
פרוספר בן תמו ז"ל	רמי רחמים בן אליס ז"ל
יקוט בת עלו ז"ל	פיליפ בן פרננדו ז"ל
מאיר בן עלו ז"ל	רבי חיים בר מימה ז"ל
שרה בת פאני ז"ל	מורים סלימאן בן מרים ז"ל
בנימין בנימין ז"ל	בן ציון בן שלום ושמחה ז"ל
אליהו רחמים בן אילנה ז"ל	שמחה בת שלום ורות ז"ל
מזל בת תמו אביכור ז"ל	שלום בוקר בן ברכה ברכוסה ז"ל
אלברט אברהם בן נינה ז"ל	אהרון בן חנה ז"ל
	צמח בן תמו ז"ל
	אסי שאול בן עליזה ז"ל
	תמר בת שמחה ז"ל

